

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

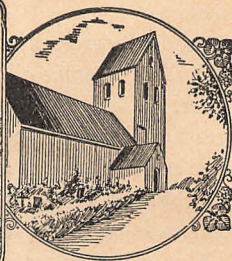
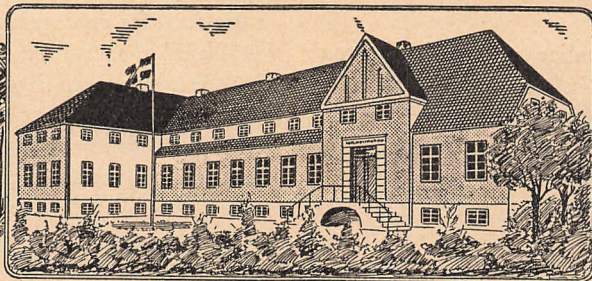
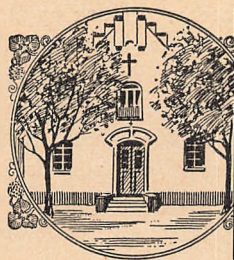
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

September 1959

„Bed og arbejd.“

51. årgang nr. 9

GUD UDSENDTE ET MENNESKE

Der kom et menneske, udsendt fra Gud, hans navn var Johannes. (Johs. 1, 6).

Sådan begyndte det. Først sendte Gud et menneske, og så kom han selv, Jesus Kristus. Et menneske beredte vej for Gud. Han skulle slet ikke vidne om sig selv. Om Kristus skulle han vidne. Også om sine tilhøreres nød og trang til en frelser vidnede han. Derved beredte han vejen, som Jesus ville frem ad, thi kun fattige og nødstedte har rum for Guds gaver.

„Der kom et menneske, udsendt fra Gud!“ således begynder og begyndte alt stort i Guds rige, når evangeliet nåede eller når et nyt folk. Hans navn var Paulus; han, som først kom til Lilleasien og Europa. Ansgar hed han, der blev udsendt til danerne. Luther, en af dem, Gud udsendte til den gamle kristenhed. Hundrede af navne kender vi, og millioner kender vi ikke, der blev udsendt af Gud med strømme af velsignelse.

De var også kun skrøbelige redskaber, men eftertrykket ligger på „udsendt fra Gud!“

„Der kom et menneske, udsendt fra Gud“, således begynder også de små begivenheder i Guds rige, kun enkelte ved noget om dem, men for disse enkelte blev det ikke små, men meget

store begivenheder, thi de banede vej for Jesus.

Når vi møder et „udsendt“ menneske, gælder det om at tage imod kaldet, thi da er det tid enten til fald eller oprejsning. Det er skønt, hvis far og mor således kan komme til deres barn som udsendt fra Gud og derved berede vej for Jesus.

Således sender Gud et menneske, når han vil

Stævne i Nykøbing M

søndag den 18. oktober kl. 14,30 på KFUM og K.

Så vil I nok møde op fra hele Mors og fra Thy og Salling. Det er ikke muligt at opgive nærmere program, da vi endnu ikke kan overse, hvem der kan komme fra skolen, men lad os sammen bede om og arbejde for et godt og helst også et stort stævne.

Vi vil begynde med fælles kaffebord og regner med at slutte lidt før kl. 18. Har man langt hjem, bør man tage madpakke med, og så plejer vi at kunne få en kop te på mødestedet.

Vi glæder os til at se og være sammen med jer til fælles gavn og glæde.

vide os nåde. Han sender også sine engle til hjælp for dem, som skal arve frelse (Hebr. 1, 14), men det sker i det skjulte, og mon det ikke er i skjult samarbejde med det udsendte menneske?

Lad os være taknemlige og troende, når sendebudet kommer til os! Men vær også villig overfor Gud, når han vil sende dig. Han bruger kun frivillige folk. Vi kan undskylde os og sige nej, men det er altid såre farligt at sige nej til Gud. Og tænk! hvor rigt, om den almægtige vil sende og bruge dig!

Han vil måske sende dig med en opmuntring, med en sang, med et vidnesbyrd eller med en påmindelse. Du skal ikke bringe mere, end hvad du selv har fået af Ham.

P. Roesgaard.

Efter et kaffebesøg

Engang i efteråret havde jeg besøg af et par gæster, som ikke havde set hinanden før. De var ikke sammen ret længe, men har alligevel nået at få indtryk af hinanden. For nogle dage senere siger den ene nemlig til mig om den anden: „Hvor talte hun dog et pænt sprog!“ Det gav mig noget at tænke på, bl. a. tænkte jeg på, om ikke vi kunne vænne os selv og andre til lidt mere talekultur og efterlade os samme gode minder som føromtalte dame.

Det ville være velgørende, hvis vi kunne vænne os til at lytte til den anden uden at afbryde, og hvis den talende, der somme tider er én selv, så ville betænke at lade andre få ordet lige så meget som én selv. For hvorfor skal de veltalende altid lade munden løbe, de mere stille trænger lige så meget til at få luft for deres tanker og endnu mere til at øve talegaverne, prøve at udtrykke sig fornuftigt og klart.

Lige et par ord om dialektene. I visse kredse skammer man sig ved dialekt, men hvorfor dog det? Dialekt er jo nu engang vort modersmål, som vi har lært, og vi kan godt vænne os til at udtrykke os tydeligt, selv om det er på jysk (fynsk eller sjællandsk). Jeg personlig foretrækker det mest ravjyske sprog, når det er fri

for eder, fri for platte og dårlige udtryk, og det er sandfærdig tale fremfor det rigsdanske blandet med sjofle udtryk, sladder og upålidelig snak.

Alt for ofte er vi mennesker sammen og får for lidt ud af samværet, man taler i munden på hinanden, taler om ligegyldige og uvedkommende ting og springer rundt i det uden sammenhæng. Måske vi kunne få noget mere ud af samværet ved at lade mere af samtalen dreje sig om *noget* i stedet for om intet, tale om noget, holde sig til sagen og nå frem til et resultat.

Engang dumpede jeg tilfældigt ind i et hjem, hvor der var en del gæster. Men der havde værtsfolkene lavet en fortrinlig ordning, idet man netop drøftede et bestemt emne. Hver af gæsterne kunne sige sin mening frit og utvungen; der var ingen, som afbrød. Hvor var det dejligt, så kunne alle høre, hvad der blev sagt, og det må jo dog være meningen, at det, der siges, bliver hørt.

Vi almindelige små mennesker synes så tit, at vi udretter alt for lidt, men hvor kan vi udrette meget med vor tunge enten godt eller dårligt. Hvor har vi tit travlt med at tale om andres forhold, de fraværendes altså, og ens egne drøftes måske, når man selv er fraværende. Hvor når bliver vi mennesker så kloge, at vi lader andre passe deres, vi har jo hver især nok i vort eget.

Skulle vi ikke også tage vore søndagsgæster med i kirke i stedet for at blive hjemme, fordi der kommer et par uventede gæster om søndagen. Samtalen skal være *meget* god, hvis den skal være bedre end gudstjenesten, og der er jo da også tid til at snakke efter kirkegangen.

Og hvis vi så sang lidt mere, når vi er sammen i stedet for kun at høre sang i radioen. Vi har så mange prægtige sange, folkelige, nationale og åndelige, at der kan blive noget for enhver. Lad enhver af gæsterne og enhver af familien i hjemlig kreds foreslå en sang. Syng ikke bare lige til afslutning, men hellere til en begyndelse på samværet, så måske sangen kan bidrage til god samtale.

Ja, det var sådan lige nogle hverdagstanker, da gæsterne var gået.

Med venlig hilsen fra værtinden. (A.M. 1933)

☆ Hjemme fra skolen

Her har vi det godt, og vi nyder det gode vejr, som vi af hjertet under vore elever.

Men vi forstår godt, at mange af vore tidligere elever, som nu er landmænd og landmandskoner, har svært ved at være glade. Mange fik kun en lille høst i laden, og nu tegner det til en lille roehøst, og hvad slags ensilage kan der fås af de gulnede blade? Enhver landmand ved, at man må tage de gode og de dårlige år med hinanden, og de fleste er vel også klar over, at det er bedst for sindet, når man kan håbe på bedre lykke næste år i stedet for at græmme sig for meget over den nuværende modgang.

Man forstår jo nok, at sådan et år kan få mange mennesker til at ønske deres børn bort fra landbruget og ind i en stilling med fast løn, men det har ofte undret mig, at også de folk, der virkelig evner at drive et landbrug på fordelagtig vis, ønsker børnene anbragt ved et eller andet lønnet arbejde. Livet på landet med dets slid og den friske luft giver appetit til maden og bevirker en god nattesøvn, og det er to gode ting, som adskillige må savne. Det er vist også på landet, man har lettest ved at undgå at blive funktionær i stedet for menneske. Og dette at være et rigtigt menneske med gudsfrygt og næstekærlighed, det må dog være det, vi først og fremmest ønsker for vore børn.

I vil nok gøre mig den glæde at læse artiklen her i bladet: „Funktionær eller menneske“. Jeg har ærligt og redeligt „stjålet“ den fra Børkop højskoles blad — med forstander Edv. Jensens tilladelse.

Lad os på kristen vis gå til Gud med det, der gør ondt, og lad os også huske at takke for livet.

Men tilbage til livet her på Nørre Nisum Højskole og Efterskole.

Der er een ting, som jeg er ked af, og det er,

at skolelivet i de to sidste sommermåneder, som forhen var sådan en rolig tid med megen god stilhed, nu også er ved at blive forjaget. Vi skal nå så meget, og det er godt og rigtigt alt sammen, men ofte må jeg tænke på sangen: „Du slægt, der som en storm i høst henover jorden haster, men aldrig i dit eget bryst til bunden loddet kaster, du, som vil granske livet ud, men glemmer livets kilde, søg dog engang dig selv og Gud — vær stille!“

Vi er også præget af tiden, og vi må kæmpe for at værne om stilheden.

Udflugter og fester. Jo, vi har haft det dejligt og morsomt. Og hvor er der travlt med mange ting, og der er også nået meget, men —

Det er lykkeligvis gået således, at vi er blevet glade for hele vor elevflok, og vi kan da ikke andet end at trygle Gud om, at de alle må få det allerbedste. Bed med os og for os.

I de første 14 dage af september har vi haft en ung amerikansk pige som elev. Af uddannelse var hun student og sygeplejerske, og da det kneb lidt med sproget, kunne hun bedst forstå læge Christensen, der i sundhedslæren talte om ting, som var hende velkendte. Hus-holdningsklassen var ellers stopfuld, men da hun så meget ønskede at være med der, så gik det da også i de 14 dage. Vi fik et meget godt indtryk af den unge dame, og vi håber, at hun også tager et godt indtryk med her fra skolen. Heldigvis kom hun til at bo sammen med en elev, der kunne lidt engelsk, og hun havde også en kusine blandt efterskoleeleverne, så helt fremmed har hun forhåbentlig ikke følt sig iblandt os.

Højskolen til vinter var langt fremme med hensyn til indmeldelser først på sommeren, så stod alt omtrent stille i juli og august, men nu er der igen grund til jævn fortrøstning. Vi vil dog gerne have nogle stykker mere, og vil I ikke nok arbejde, for at de må komme. Det viser sig meget ofte, at mange kun behøver en tilskyndelse for at bestemme sig til at tage på højskole. Højskolen til sommer tegner fint, og på efterskolen er der plads vinteren 60-61 og sommeren 61.

FUNKTIONÆR ELLER MENNESKE

På en morgentur mødte jeg en mand, der spurgte: — Kan De ikke sige mig, hvor der er et menneske? — Jo, her, sagde jeg, — jeg er et menneske! — Nej, De er forstander, sagde han. Vi stod lidt og så på hinanden og gik derefter hver sin vej.

Hvad mente han, dette sære menneske, tænkte jeg. Han er jo ikke rigtig ved sine fulde fem, han hører til på anstalten. Du behøver jo ikke at ænse ham. Jeg gik videre. Man møder så mange, og — hvad kommer de mig ved. Da jeg lidt efter vendte mig og så efter ham, var han kommet i følge med en af sine kammerater. De samtalede ivrigt og forstod åbenbart hinanden.

Meget har de mistet, de stakler, tænkte jeg, men det kan være, at Gud nådigt har ladet dem beholde nogle menneskelige følelser og instinkter, der er ved at gå tabt for os andre i teknikkens, funktionalismens og velfærdsstatens tidsalder.

Jeg forsøgte at tænke på noget andet eller snarere på ingenting, mens jeg fortsatte min tur. Men problemet forstander eller menneske trængte sig mere på. Jeg kendte det, for jeg har tumlet med det mange gange før. Og jeg har forsøgt at løse det for mit eget vedkommende. Efter at have levet i mange år på en højskole, en institution, der let bliver en stat i staten eller en verden for sig, lod jeg mig i en moden alder indvælge i sogneråd, menighedsråd og alt sådan noget, ikke fordi jeg mente, det offentlige trængte til mig, men fordi jeg trængte til det offentlige, trængte til nogle år at forlade højskolens åndelige og luftige atmosfære for at gå ud og give mig af med rent borgerlige og menneskelige opgaver, simpelthen at være borger blandt medborgere, menneske blandt medmen-

nesker. Mange forstod mig ikke, og det kan man vel heller ikke forlange, men at det gav mig fred i sindet og en hjælp til at leve, er der ingen tvivl om. Men dermed er jeg ikke færdig med problemet. Det forfølger mig stadig.

Andre har det formentlig på samme måde, eller — har de tankeløst ladet sig forme af tiden?

Hvor er der et menneske? Dér kommer en, jeg kender ham, det er en arbejdsleder. Han skynder sig for at nå frem til tiden. Jeg hørte ham sige i går, at han skulle bruge ni mand de næste fjorten dage, første classes mænd, en mand i tresserne blev skudt til side, han har haft gigt og døjer med at holde trit. Virksomheden er lige blevet rationaliseret, tempoet skal sættes op. Er disse ni mand for ham medmennesker, eller er de kun maskiner? Er han selv et menneske, eller har hans stilling dræbt ham?

Dér står tre mand med hakke, skovl og spade. De skal til at grave grunden ud til et hus. Interesserer de sig for det hus, eller for den mand, der satte dem til at grave? Måske — måske ikke. Bryder de sig om hinanden? Næppe. Det er blot deres bestilling at grave. Derved tjener de til husleje, mad og klæder og biograf-billetter.

En læge suste forbi. Farten var stærkere end sædvanlig. Der er nok en, der er dødssyg. I hjemmet er der sorg. Han har alle tingene med til en større undersøgelse og en foreløbig hjælp. Har han også sit menneskehjerte med? Måske, måske ikke. Man kan ikke altid køre rundt med sit menneskehjerte. Gerningen skal øves, ens praksis passes. Dette her er et interessant og sjældent tilfælde. Spændende skal det blive, om patienten overlever det. Men i hjemmet sidder

der nogen, der græder. De har kun denne ene hustru, denne ene mor, dette ene liv.

En sygeplejerske cyklede den anden vej. Hun skal ud at give indsprøjtninger og sådan noget. Der er da et menneske, hvis bestilling det ligefrem er at være god mod mennesker? Måske. Engang var det sådan, men så fandt man på, at hendes sociale niveau skulle hæves, og hendes løn forhøjes. Straks var der andre, der fandt ud af, at så måtte hendes arbejde rationaliseres, så man kunne få mere nytte af hende. Hvor mange sygebesøg kan hun nå dagligt, når hun skynder sig og ikke snakker tiden hen? Hvor stort et område kan hun spænde over? Nu har man fundet ud af det, og nyordningen er trådt i kraft. Der blev en tjenestemand mere og et menneske mindre i hvert sogn.

Skoleklokken ringer. Hvis jeg tager lange skridt, kan jeg vist lige nå at få hilst på nogle af lærerne. Det er en pæn skole, vi har, og nogle dygtige lærere. De kan deres ting. Og sikken en masse fag, de kan undervise i. Det er rigtignok noget andet end det gammeldags skolevæsen på landet. Ja, meget er vundet, men der er også meget, der er gået tabt. Den moderne skole er stor. Det skal den være, for ellers bliver skolevæsenet for dyrt. Der skal helst være flere hundrede børn. Er en kommune for lille, må flere slå sig sammen, for nu er det de materielle dimensioner, det drejer sig om. Men hvad skal vi halvgamle sige? For os er der andre dimensioner, der gælder for mere end bygningernes. Vi er så ulykkelige, at vi ikke kan glemme vor barndoms landsbyskole. Når vi kom om morgenen, kunne det hænde, at lærerens kone kom og spurgte: Hvordan har din mor det? Jeg hørte i aftes, hun var syg. Jeg besøger hende i formiddag, skal jeg hilse fra dig? Til en anden sagde hun: Er det rigtigt, at lillebror har fået tre tænder på én gang? Hils din mor og sig, at jeg kommer hen for at se de mange tænder. En kommunelærer var ikke et enkelt menneske, men et lærerpar, og læreren og hans kone kendte alle i distriktet, var med ved alle barnedåb, konfirmationer, bryllupper og begravelser, og så mange fødselsdage, som

kunne overkommes. De fulgte deres folk i glæde og sorg. De kendte børnene, fra de blev født, og fulgte dem, til døden satte grænse.

De store skoler kan fagligt præstere mere, men menneskeligt meget mindre.

Hvor er der et menneske? Jo, der kommer præsten. Det er da ligefrem hans pligt at være menneske. Der skal nås en hel stribe af husbesøg pr. dag. Tiden sætter også sit præg på ham. Han må kæmpe en kamp for at være det, han er, skærpe sit blik for at finde mennesket mellem maskinerne og bag ved maskeringen.

Vi er alle tidens børn. Vi er alle ombord i tidens båd og må gøre dens bevægelser med. Før vi ved af det, er vor gerning rutine. Mennesket er ikke mere medmenneske, men et materiale, vi arbejder med. Tiden, der er fuld af foreninger og sammenslutninger, har i virkeligheden sat os uden for det menneskelige fællesskab. Og den gudløse tid har hjulpet til. Når vi ikke mere har nogen Gud, har vi heller ikke mere nogen broder.

Der er et sted, hvor man altid har vidst noget om Gud og om vor broder, det er i det gamle landsbysamfund. Der skal meget til, før landboeren taber Gud og broderen af syne. Men det kan lade sig gøre. Det er ganske interessant, at den sidste menneskealders stærke tale om medmenneskelighed hovedsagelig førtes af akademikere og byboere. Det er netop de to kategorier af mennesker, der er kommet længst bort fra landsbyfællesskabet. De savner det åbenbart, og det er meget forståeligt, for det er ikke godt for mennesket at være alene. Vi skabte selv maskinerne. De skulle være vore tjenere og gøre livet lettere for os. Nu er det maskinerne, der former os og gør det så vanskeligt for os at blive ved at være mennesker.

Hvad der er at gøre. — Jeg ved det ikke rigtig. Vi er jo på en måde stolte af vor tid. Dens viden og dens tekniske kunnen imponerer os. Vi er jo inderst inde glade for at tilhøre en højt udviklet teknisk civilisation. Vi kan godt lide at køre i bil, lad os bare indrømme det, og vi er glade for alle de små og store tekniske hjælpemidler, der dagen igennem står til vor

rådighed. Vi er stolte af vore skoler, vore hospitaler, vor velfærdsstat. Vore dage blev anderledes end vore fædres, og vi vil ikke bytte med dem — kan det øvrigt heller ikke.

Men der er nogle ting, vi skal være helt klar over. Først at vi tilhører en kultur, der har fået skæbnsvanger slagside mod det tekniske. Vi anklager ikke tiden for dens vidunderlige tekniske opfindsomhed, men vi beklager os over, at åndskulturen ikke holdt trit med den tekniske.

Vi må dernæst prøve på at danne en åndelig slagorden, der er duelig til at gå i kamp for mennesket. Livet skal leves og må kunne leves også i en tid som vor. Men det lader sig ikke gøre uden kamp. Hvad for en kamp? Der er mange fronter. Men det må først og fremmest blive et spørgsmål om at føre det moderne menneske tilbage til Gud. Finder det Gud, finder det også sig selv og dernæst sin broder. Da er alt ikke nået, men noget uhyre væsentligt. Dette livssamfund er det bedste værn for mennesket mod alt det, der vil dræbe det.

Edv. Jensen, Børkop Højskole.

Af et brev

Når jeg sidder helt alene, synes jeg, at tankerne rigtig kan få frit løb. Passer det ikke? Og det gør så godt at få ro i sindet — at få en stille stund, hvor der kan tænkes roligt over tingene.

Jeg er så glad for min plads, som jeg fik til maj. Jeg har været mere heldig, end jeg fortjener. Her har jeg god lejlighed til at læse gode bøger og til at gå lange ture, hvor jeg rigtig nyder naturen. Og så bor jeg lige ved siden af kirken og kan høre kirkeklokken hver morgen og aften. Jeg har vel nok grund til at være godt tilfreds. Hvis I alle har været lige så heldige som jeg, så har I det vel nok godt.

Hvor har vi meget at takke for. Jeg synes, at vi slet ikke fortjener alt det gode, vi får fra Gud, men hvor er det dejligt. Nu er det snart ved den tid, hvor der bliver nogle lange, dejlige aftener, hvor vi rigtig kan gøre det hyggeligt for hinanden.

Det er også herligt at mindes de 5 dejlige måneder på Nr. Nissum Højskole. Hvor var det en stor oplevelse. Det er de 5 bedste måneder, jeg har oplevet, og jeg glemmer dem aldrig. Det var også skønt at være med til elevfesten i sommer og at se

alle de kendte ansigter. Ja, det var en herlig fest, og jeg glæder mig allerede til næste år, men det er vel for tidligt endnu?

Der kan ske så meget inden den tid. Jeg ved jo ikke engang, om jeg kan være med, men jeg har da lov til at håbe, og jeg har lov til at synge sangen: „Kun en dag, et øjeblik ad gangen.“

Særlig hilsen til dem fra 1958.

E. K.

Indbydelse til bibelkursus

på Nr. Nissum Højskole den 12.—14. oktober 1959. — Alle er velkomne!

Mandag den 12. oktober.

- 14,30—15,00: Velkomst. Kaffe.
- 15,00—16,00: Sognepræst P. Hjorth Lange: Bibelbrug (I).
- 16,30—17,30: Sognepræst P. Hjorth Lange: Bibelbrug (II).
- 17,30—18,00: Spørgsmålsbesvarelse.
- 18,15: Aftensmad.
- 19,30—20,00: Sangkursus.
- 20,00—21,00: Højskoleforstander Edv. Jensen: Fadervor.
- 21,15: Aftenkaffe. Ordet frit.

Tirsdag den 13. oktober.

- 8,30: Morgenmad og morgensang.
- 9,30—10,30: Højskoleforstander Edv. Jensen: Ap. Gern. 8—10: Mission (I).
- 11,00—12,00: Højskoleforstander Edv. Jensen: Ap. Gern. 8—10: Mission (II).
- 12,00—14,00: Middag og stilhed.
- 14,00—14,30: Sangkursus.
- 14,30—15,00: Kaffe.
- 15,00—16,00: Sognepræst Kr. Sommer: Rom. 5: Retfærdiggjort af tro.
- 16,30—17,30: Rejsepræst Johs. Pedersen: Er der noget ved Krønikebøgerne? (I)
- 17,30—18,00: Spørgsmålsbesvarelse.
- 18,15: Aftensmad.
- 19,30—20,00: Sangkursus.
- 20,00—21,00: Sognepræst Kr. Sommer: Rom. 6: Retfærdiggjort af nåde.
- 21,15: Aftenkaffe. Ordet frit.

Onsdag den 14. oktober.

- Morgenmad og morgensang.
- Sognepræst A. Buus: De sidste ting (I).
- Sognepræst Dalum Christensen: Rom. 12: Et nyt levned (I).
- Middag og stilhed.

Sangkursus.

Kaffe.

Sognepræst A. Buus: De sidste ting (II).

Sognepræst Dalum Christensen: Rom. 12: Et nyt levned (II).

Spørgsmålsbesvarelse.

Aftensmad.

Sangkursus.

Rejsepræst Johs. Pedersen: Er der noget ved Krønikebøgerne? (II)

Aftenkaffe. Ordet frit.

Oplysninger.

Indmeldelse modtages skriftligt eller telefonisk indtil mandag den 5. oktober på Nr. Nissum Højskole pr. Nr. Nissum (tlf. Nr. Nissum 4).

Kursusafgift: 5 kr., kost og logi: 25 kr., som betales ved ankomsten.

Sengetøj og toiletsager medbringes og kan sendes til ovennævnte adresse. (Humlum st.).

Kursuset står også åbent for deltagere til en enkelt dag eller aften for henholdsvis 2 og 1 kr. Spisebilletter til middag eller aften à 3 kr., kaffe 1,50 kr.

Husk, bibel, salmebog og „Hjemlandstoner“, notesbog og blyant.

Meld Dem ind i god tid!

Velkommen til bibelkursus i Nr. Nissum!

Udvalget for Indre Missions bibelkursus:

C. Bartholdy. L. P. Jensen.

Johs. Pedersen

(kursusleder).

Underskrevne kredsformænd opfordrer indtrængende enhver til at deltage i dette kursus.

E. Sørensen, sognepræst, Harboøre.

J. M. Christensen, lærer, Heldum.

K. H. Østergaard, sognepræst, Sahl pr. Vinderup.

Anthøn Pedersen, rejsesekretær, Struer.

Tilbud om stipendium til ophold på svensk højskole

På foreningen Nordens nye institut på Biskops-Arnö, der er beliggende 65 km nordvest for Stockholm, afholdes i den kommende vinter nordisk folkehøjskolekursus.

Vinterkurset, der varer 26 uger, begynder den 1. oktober, og der er for danske elever mulighed for at opnå betydelige stipendier. Der gennemføres

Billeder til Bladet

Der er ofte flinke folk, der sender os billeder til bladet, men for det meste er billederne ikke klare og skarpe nok.

både 1. og 2. års kursus, hvor undervisning gives i humanistiske og samfundsvidenskabelige emner.

Biskops-Arnö, som er sæde for „Norden“s folkehøjskole, er en gammel herregård, der er meget smukt beliggende på en ø i Mälaren, og de smukke gamle bygninger giver Biskops-Arnö en egen stemning. De fleste elevrum er indrettet i nye bygninger. — Nærmere oplysninger om „Norden“s folkehøjskole på Biskops-Arnö samt om stipendiemulighederne fås ved henvendelse til foreningen Norden, Malmøgade 3, København Ø.

En chance for at komme til Island

Gennem årene har adskillige islandske elever modtaget stipendier fra den danske stat til ophold på danske folkehøjskoler i overensstemmelse med den stipendieordning, der findes til fremme af elevudveksling mellem nordiske højskoler.

I Island findes ingen egentlige folkehøjskoler efter samme mønster som i de øvrige nordiske lande, men da man fra islandsk side gerne har villet gøre gengæld, har man nu gennem foreningen Norden stillet et stipendium til rådighed for en ung dansker, som i vinterhalvåret 1959-60 kan tænke sig at besøge en islandsk herredsskole.

De islandske herredsskoler er ungdomsskoler for bygdeungdom. Elevernes gennemsnitsalder er omkring 16 år, og skolerne er eksamensskoler, hvor nordiske elever har en særstilling bl. a. med hensyn til valg af fag. Det er ikke nødvendigt at kunne tale islandsk for at besøge disse skoler, idet så godt som alle lærerne taler dansk. Og da dansk er obligatorisk i islandske skoler fra og med det 7. skoleår, gælder dette også de allerfleste af eleverne.

Den islandske stat stiller som nævnt stipendium til rådighed. Stipendiet dækker frit ophold i 7 måneder på den islandske herredsskole fra 1. oktober 1959 til 30. april 1960.

Herudover yder foreningen Norden nogen hjælp til rejsen.

Alle nærmere oplysninger fås iøvrigt ved henvendelse til foreningen Norden, Malmøgade 3, København Ø., hvortil også ansøgning om at komme i betragtning ved uddeling af det pågældende stipendium skal sendes.

46-47'ere!

Det er desværre en kendsgerning, at „Kontakten“ er gået i stå. — Der er vel ikke en af jer, der har gemt den for godt? Husk på, der er een kvinde og 44 mænd, der venter på den. Se godt efter og send den til

Kristian Flugt, Simmel, Sdr. Omme.

Til lykke!

Lørdag d. 12. ds. viedes i Zions kirke i Esbjerg frk. Laila Ludvigsen og hr. John Mortensen (50-51). Bopæl: Skjoldsgade 92, Esbjerg.

Lørdag d. 19. ds. viedes i Bevtoft kirke: Frk. Marie Kristiansen (58) og hr. landmand Arne Mogensen, Bevtoft.

Tirsdag d. 22. ds. vies frk. Anna Løgager Jensen (1958) og hr. gdr. Evald Vammen (39-40), Stenild pr. Hobro.

Adresse på bryllupsdagen: Vinding pr. Sørvad.

Fredag d. 9. oktober vies i Resen kirke frk. Lis Sørensen (58) og hr. Vagn Andersen (58-59). Adresse på bryllupsdagen: L. Ellebæk, Resen pr. Struer.

Bopæl: L. Kirkegård, Flynder pr. Bækmarksbro.

Forstanderens møder.

- 2. okt. Hygum (pr. Klinkby).
- 5. okt. Næsbjerg.
- 6. okt. Outrup.
- 7. okt. Stenderup (Varde-Esbjergkredsen).
- 20. okt. Aulum.
- 22. okt. Troldhede.

Lindskov Rasmussen har fået stipendium til en Sverigesrejse, som han tager i oktober, da der ellers ikke er nogen lejlighed.

På skolen har vi DMS-lejr for unge søndag den 4. oktober. Fra den 12. til den 14. har vi bibelkursus. Den 24. og 25. regner vi med stævne for FDF-førere, og så er der stævnet i Nykøbing M., som er bekendtgjort andet steds i bladet.

Hilsen fra fire.

Fire tidligere Nordstjernebeboere fra 56 samlet hos Kirsten i Vorbasse til en hyggelig veekend i denne skønne sensommer, sender staben på skolen og alle vore venner en kærlig hilsen.

Betty, Ingelise, Marie og Kirsten.

Hallo, Københavnerne!

Bethesdas aftenhøjskole begynder onsdag 14. oktober. Skriv omgående efter program til for-

stander Røpke, Borgmester Godskesens Plads 3, København F., eller ring til Fasan 3269.

To stuepiger

søges til 1. november. I alt fald den ene skulle helst ikke være ganske ung. Vi beholder Martin Sønderby Jensen, og vi har kokkepige, køkkenpige og en stuepige, men vi mangler altså endnu to, og vi vil meget gerne have piger, der er interesseret i, at alt er rent og pænt på skolen.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1958 Frk. Esther Hansen, Ørby Kontrollhønseri pr. Helsingø — samme, Den danske Husflidshøjskole, Kerteminde.
- 1957 Frk. Ruth Lydia Kristensen, KFUM, Roskilde — samme, Fagskolen for Kvinder, Sønderborg.
- 1957 Frk. Karen Madsen, Hørve Lammefjord, Hørve — samme, Den dansk Husflidshøjskole, Kerteminde.
- 1957 Frk. Margit Hvolbøl Mikkelsen, St. Rise pr. Dunkær, Ærø — samme, „Aftenhjemmet“, Allégade 63, Odense.
- 1956 Frk. Meta Jacobsen, Strandvejen 170, Charlottenlund — samme, Hedegade 12, Roskilde.
- 1955 Frk. Birthe Andersen, Børnehjemmet Tibberup, Espergærde — samme, Rønnebærallé 18, Helsingør.
- 1952 Fru Ellen Pedersen, Fruehøjvej 25, Herning — samme, Bakkefaldet 11, Hasle, Aarhus.
- 1949 Fru Esther Nielsen, „Tinggård“, Lihme, Salling — samme, Olling pr. Balling, Salling.
- 1935 Fru Kathrine Madsen, adr. tømrermester E. Madsen, Margrethevej 2, Snedsted — samme, Markvænget 21, Herning.

Vinterskolen:

- 58-59 Vagn Andersen, „Smedegård“, Tvis — samme, „Lille Kirkegård“, Flynder, Bækmarksbro.
- 54-55 Bent Pedersen, Jegstrupvej 6, Viborg — samme, Over Viskum, Ørum, Sdrl.
- 50-51 Assistent Harry Sørensen, Vristed, Skive — samme, Randers Optagelseshjem, Randers.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venforening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 8556